

Arrest

nr. 254 165 van 7 mei 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ADRIAENSENS, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2020 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Naam, voornaam: N., A. (..)
geboortedatum: (..)1987
geboorteplaats: Uzjgorod
nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Daar betrokkene een asielaanvraag d.d. 30.04.2015 indiende, werd zijn verblijf om die redenen toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits de asielprocedure werd afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend d.d. 30.10.2018), is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 7 Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Voor de wijziging van artikel 7 door de wet van 19.01.2012 was de afgifte van een bevel op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet facultatief (RVV arrest nrs. 66.328 tot 66.332 van 08.09.2011). Sinds de wetwijziging van 19.01.2012 is dit niet langer het geval wanneer het bevel o.m. gegrond wordt op artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, zoals in onderhavig geval.

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat deze verplichting "uiteraard" niet geldt indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending zou uitmaken van de artikelen 3 en 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging van het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds."

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011:

- 1) In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwestie.

In casu kan niet worden betwist dat verzoeker bijna 6 jaren in België verblijft, zijn inwonende minderjarig neef hier geboren is en hier steeds heeft verbleven, schoolgaand is, alle familieleden het Nederlands spreken, en hier goed zijn geïntegreerd.

- 2) Vervolgens dient onderzocht te worden of de bestreden beslissing een inmenging is in het privé- en gezinsleven. In dit verband wordt een onderscheid gemaakt tussen de vreemdelingen die voor de eerste keer verblijf in België vraagt en de vreemdeling die al een lang verblijf heeft en gedwongen verwijderd wordt.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker België na meer dan 5 jaar zou moeten verlaten.

Tijdens zijn jarenlange verblijf in België heeft verzoeker Nederlands geleerd en zich bijzonder goed geïntegreerd. Dit werd aangetoond middels attesten en verklaringen die gevoegd zijn aan de humanitaire regularisatieaanvraag dewelke zich in het administratief dossier bevindt.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker, die ook een tijdlang wettig in ons land verbleven heeft.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker wordt weggerukt uit zijn vertrouwde omgeving, zijn buurt, zijn sociaal netwerk hoewel het centrum van zijn belangen zich in België bevindt.

Tegenpartij dient minstens in de bestreden beslissing aan te tonen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privéleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing niet dat tegenpartij tot een degelijke balansoefening, rekening houdend met alle elementen, zou zijn overgegaan.

Dit maakt een schending uit van artikel 8 EVRM.

Tegenpartij mag dus geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer een schending van artikel 8 EVRM dreigt.

De bestreden beslissing schendt artikel 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

*2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(..)”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de voorziene termijn. In beginsel moet de verwerende partij dan een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren.

Verzoekende partij meent echter dat zij een gezins- en privéleven in België heeft en dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, moet opgemerkt worden dat de verwerende partij, voor het treffen van de bestreden beslissing, standpunt heeft ingenomen over de humanitaire regularisatieaanvraag die verzoekende partij samen met andere familieleden had ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk bevonden waarbij de verwerende partij oordeelde dat alle familieleden illegaal verblijven in België en kunnen terugkeren naar het herkomstland zodat op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM voorligt. Ook inzake het opgeworpen privéleven heeft de verwerende partij geoordeeld waarom dit geen element is dat een terugkeer naar het herkomstland verhindert. Het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 254 162 van 7 mei 2021.

Voor zover verzoekende partij aldus met haar betoog verwijst naar het feit dat zij in België verblijft met haar Oekraïense broer en schoonzus, haar Oekraïense neefje en haar Oekraïense moeder, wijst de Raad erop dat alle opgesomde familieleden illegaal op het grondgebied verblijven en zij allen het bevel hebben gekregen om het Belgische grondgebied te verlaten. Bijgevolg zorgt de bestreden beslissing geenszins voor een breuk tussen de familieleden en wordt de schending van artikel 8 EVRM op dat vlak niet dienstig ingeroepen.

Waar verzoekende partij zich andermaal beroept op een privéleven in België, heeft de Raad in voormeld arrest als volgt overwogen:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling

van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen inzake hun gezins- en privéleven in overweging genomen doch duidelijk gemotiveerd waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die het indienen van de aanvraag in het buitenland verhinderen.

Zo stelt de verwerende partij in de eerste plaats vast dat de verplichting om terug te keren naar Oekraïne geldt voor de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is en een mogelijke schending van artikel 8 EVRM aldus sowieso niet speelt.

Ook wat betreft hun argumentatie inzake hun privéleven heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat hun sociale banden in België van die orde zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat een eventuele tijdelijke terugkeer naar het herkomstland geen breuk van de sociale relaties meebrengt. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift slechts blijven hameren op hun langdurig verblijf in België, maar zij doen daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat hun verblijf minstens precair is geweest, en dat zij nooit toegelaten zijn tot verblijf. Zij slagen er ook niet in aan te tonen dat de bevinding dat zij niet hebben aangetoond dat hun binding met de Belgische samenleving dermate is dat dit een terugkeer zou verhinderen, kennelijk onredelijk of foutief is.

Zoals duidelijk blijkt werden verzoekende partijen nooit toegelaten tot enig verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat de verzoekende partijen uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen zes jaren in precair of illegaal verblijf in België hebben verbleven, geen gerechtigde verwachting kunnen scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Verzoekende partijen kunnen ook niet onwetend geweest zijn over hun illegale/precaire verblijfsstatus. Zoals blijkt uit het administratief dossier werden hun aanvragen negatief afgesloten en hebben zij ook het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, maatregelen waaraan zij echter geen vrijwillig gevolg hebben gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus in casu de verzoekende partijen – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100). Verzoekende partijen tonen met hun betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in hun land van herkomst - alwaar zij ruim 55 jaar voor eerste verzoekende partij, resp. 28 en 26 jaar voor tweede en derde verzoekende partij en 20 jaar voor vierde verzoekende partij verbleven hebben en aldus het overgrote deel van hun leven hebben doorgebracht - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. In het licht van de vaststelling dat zij aldaar geboren en getogen zijn, er jarenlang verbleven hebben, kunnen verzoekende partijen geenszins overtuigen dat zij omwille van hun verblijf en integratie in België niet meer zouden terug kunnen naar het herkomstland.

(..)

Dienaangaande benadrukt de Raad nogmaals dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat hen geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Het is geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen - als afwijking op de

algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij belet de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen.

De verzoekende partijen zijn nooit toegelaten tot verblijf in België. Het is niet omdat zij een privéleven in België zouden gecreëerd hebben tijdens een precair verblijf, dat de verwerende partij die geconfronteerd wordt met een *fait accompli*, hen een verblijfsrecht zou moeten toekennen op grond van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/ Nederland* (GK) § 103). De Raad kan volledigheidshalve nog opmerken dat zelfs als wordt aangenomen dat de verzoekende partijen een sociaal leven hebben opgebouwd, dit hen niet het recht geeft op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hen de verdere uitbouw van dit leven. Een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Ook waar zij erop wijzen dat het kind D. in België is geboren en hier school loopt, slagen zij er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat: "Voor wat betreft het feit dat de zoon van de heer N. S. (...) en mevrouw I. M. (...), N. D. (...), in België geboren is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het loutere feit dat Daniel in België geboren is, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Ook het feit dat het kind in België naar school gaat (kleuterklas) kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 5 jaar niet leer- en/of schoolplichtig zijn in België. Wat betreft de (terloopse) verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag; de loutere verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan welke rechten van dit Verdrag zouden geschonden worden indien betrokkenen en het minderjarig kind dienen terug te keren naar hun land van herkomst." Verzoekende partijen betwisten niet dat het kind, dat slechts sinds 23 april 2019 naar de kleuterschool gaat, ook in Oekraïne naar school kan. Zij maken op geen enkele wijze aannemelijk waarom het loutere feit dat het kind D. in België geboren is en hier naar de kleuterschool gaat hen zou verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen, temeer het kind in Oekraïne ook naar school kan. Nu niet is aangetoond dat het kind niet in Oekraïne naar school kan, maken verzoekende partijen ook niet aannemelijk dat het kind een schooljaar zou missen, daardoor een achterstand zou oplopen en het kind aldus gehinderd wordt in zijn ontwikkeling. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, antwoordt de verwerende partij met de vaststelling dat het kind ook in Oekraïne naar school kan wel degelijk op de door hen aangehaalde argumenten inzake het kind.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om

toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Daarenboven tonen verzoekende partijen geenszins aan op welke wijze het hoger belang van het kind door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het kind is Oekraïens staatsburger en wordt door de bestreden beslissing geenszins gescheiden van de ouders. Verder kan – zoals de verwerende partij terecht opmerkt – het kind ook in Oekraïne naar school gaan. Daarbij mag ook niet uit het oog verloren worden dat het gaat om een nog zeer jong kind, pas vier jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing, en volgt het nog maar het kleuteronderwijs sinds 23 april 2019. Zoals de verwerende partij ook terecht opmerkt is er pas leerplicht vanaf vijf jaar. De Raad kan de verwerende partij volgen dat niet is aangetoond welke rechten van het kind in gedrang worden gebracht door de bestreden beslissing.”

Verzoekende partij, die slechts herhaalt dat zij al meer dan vijf jaar in België verblijft, dat zij Nederlands spreekt en zich goed heeft geïntegreerd, dat zij haar sociaal netwerk hier heeft en dat haar neefje in België naar school gaat, toont, gelet op voorgaande, geenszins een schending van artikel 8 EVRM aan.

2.6. Het enig middel is ongegrond

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER